

Valeystävä

Minulla oli lapsena muoviponi. Ystävä otti lainaksi, vanhoi palauttavansa. Ei palauttanut. Ainakaan sellaisenaan. Hummalta puuttui pää ja takakavio. Itkin sitä kun Berliinin muuri murtui televisioruudulla. Itkin myös Breznevinkin kuolemaa ja joulupukin paljastumista paluumuuttajainkeriläiseksi Rovaniemen Joulumaassa. Breznev ei enää hetkauta, joulupukistakin olen toipunut. Mutta vuosienkin jälkeen ystävän kataluus kirpaisee.

Onko kaikilla joskus ollut valeystävä? Toveri, jonka kanssa emme ole aivan samanarvoisia. Sellainen, josta jossakin aivojensa sopukassa tietää, että vallan tasapaino menee vikaan. Sellainen syntyi, kun koulun suosituin poika otti kiusatun pääjalkaisen siipiensä suojaan teki tästä sosiaalisesti hyväksytyin. Mietin, vihaako rillipää salaa suojelijansa, jonka hyväntahtoisuuden varassa saa viettää välituntinsa pää pystyssä, ei vessanpytyssä.

Tosiystävyyttä ilmenee silloin kun sitä tarvitaan, valeystävyyttä, kun olosuhteet pakottavat. Kansallisella tasolla hyviä tovereita olivat Suomi ja Neuvostoliitto, Nicaragua ja USA. Sosiaalidemokraatit ja Metallityöväenliitto. Poliitikassa valeystävyyttä kukoistaa. Jos katsotaan historiaa, niin Suomi on ollut valeystävyyksien mallimaa. Pienen on liittouduttava, milloin Saksan, milloin Neuvostoliiton kanssa. Aina on koetettu selvittää pahimmasta jonkun isomman peesillä. Näitä valeystävyyksiä varten kehiteltiin ideologista yhteisyyttä – valhetta sekin. Nyt on jäljellä vain talous. EU-politiikkaa seurattaessa tulee mieleen, että Suomi on kuin pikkulortto joka kikattelee kaikkien kanssa. Ei kannattaisi. Koulumaailmasakin halveksituimpia ovat ne, jotka lipsuttelevat kaikkia. Kaikkien miellyttäminen ei ole mahdollista. Kun yhdelle kumartaa niin toiselle pyllistää.

Katja Kettu